

Професійна компетентність викладача – це досить складне індивідуально-психологічне утворення на основі інтеграції досвіду, теоретичних знань та визначальних особистісних якостей, які обумовлюють готовність викладача до актуального виконання педагогічної діяльності. При цьому педагогічний професіоналізм базується, насамперед, на індивідуальному стилі викладача.

Характеристики професійної компетентності викладача загально-технічних дисциплін автомобільної галузі:

1. Професіоналізм, який реалізується через уміння аналізувати з точки зору прикладних наук; використовувати знання, прийоми, методи та засоби за профілем навчання у практичній діяльності.

2. Ініціативність, яка визначає самостійний вибір профілю підготовки, орієнтованість на безперервну освіту.

3. Дослідницька діяльність, яка формує науковий потенціал, щодо роботи зі студентами як у межах навчального закладу, так і під час проходження навчальної, виробничої, технологічної та переддипломної практики.

Отже, визначальним для формування професійної компетентності викладача загальнотехнічних дисциплін автомобільної галузі є володіння предметом на досить високому рівні та прийомами самореалізації, розвитку в рамках професії; здатність до подальшого професійного зростання; вміння до співпраці як у середині колективу, так і в аудиторії під час роботи зі студентами; формування відповідальності за результати своєї діяльності.

Список використаних джерел:

1. Занина Л.В., Меньшикова Н.П. Основы педагогического мастерства./Серия «Учебники, учебные пособия». – Ростов н/Д: Феникс, 2003. – 288 с.
2. Кузьмина Н.В. Профессионализм личности преподавателя и мастера производственного обучения. – М.: Высшая школа, 1990. – 117 с.

Піцул К.С.

асистент,

Луганський національний університет

імені Тараса Шевченка

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАКТИКО-ЗОРІЄНТОВАНОГО ПІДХОДУ В ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ГОТЕЛЬНОЇ І РЕСТОРАННОЇ СПРАВИ

У період модернізації, найважливішим завданням освіти стає організація процесу навчання таким чином, щоб результат навчання виявлявся у формуванні у студентів власної внутрішньої мотивації навчання, творчого мислення, та стійкого пізнавального інтересу до майбутньої професійної діяльності. Систему вищої професійної освіти необхідно направляти на подолання розриву між академічною освітою і зовнішнім середовищем для підготовки молодих фахівців відповідно до вимог роботодавців – щоб вони з першого дня могли працювати на підприємстві або організації, приносячи

максимальну користь. Тому головним завданням вищою професійної освіти повинно стати навчання з орієнтацією на вимоги роботодавців на основі практико-орієнтованого підходу.

Практико-орієнтований підхід до навчання передбачає таке навчання, метою якого є формування у студентів професійних навичок практичної роботи, затребуваних роботодавцями, а також формування розуміння того, де, як і для чого отримані навички та компетенції застосовувати на практиці. На відміну від традиційної освіти практико-орієнтований підхід спрямований на придбання крім знань ще умінь, навичок і досвіду практичної діяльності.

Практико-орієнтований підхід описаний рядом авторів (Ю. Ветров, Ф. Ялалов, Н. Клушина, Т. Дмитрієнко, П. Образцов і ін). У той же час в науковій літературі спостерігаються різночитання у розумінні цілей практико-орієнтованого підходу. Одні автори під метою цього підходу розуміють формування професіонального досвіду студентів при зануренні їх у професійне середовище у ході навчальної, професійної та переддипломної практики (Ю. Ветров, Н. Клушина). Інші автори (Т. Дмитрієнко, П. Образцов) до практико-орієнтованого підходу відносять професійно-орієнтовані технології навчання, спрямовані на формування у майбутніх фахівців значущих для професійної діяльності знань, умінь, навичок, професійно-важливих якостей [1, с. 90].

Аналізуючи досвід зарубіжних університетів, можна зробити висновок, що ознаками практико-орієнтованого підходу є:

- орієнтація програм навчання на прогнози ринку праці;
- реальна практична спрямованість курсових і дипломних робіт;
- використання активних методів навчання та інформаційних технологій;
- активне залучення фахівців-практиків в процес навчання і оцінювання студентів;
- створення майданчиків практичного навчання;

Сьогодні істотно підвищилась роль роботодавця у визначенні завдань і змісту освіти. Фактично, питання ставиться таким чином, що в розвитку освіти повинні брати участь дві рівноправні сторони – роботодавці (бізнес) і академічне співтовариство. Обидві сторони повинні добре знати потреби і інтереси один одного, діяти спільно і узгоджено з приводу підготовки майбутніх фахівців. Орієнтованість освітніх програм на ринок праці стає ключовим показником ефективності вищої освіти та якості підготовки молодих фахівців.

Вважаємо, за необхідне визначити основні напрямки взаємодії роботодавців з освітніми закладами. Така взаємодія дозволить досягти відповідності результатів навчання вимогам індустрії гостинності та ринку праці і, тим самим, дозволить підвищити конкурентоспроможність вузу і випускників.

Налагодження контактів між навчальними закладами та підприємствами індустрії гостинності може здійснюватися наступними способами:

1. Залучення фахівців в області готельного і ресторанного бізнесу для оцінювання фактичних і обговорення передбачуваних результатів навчання, розробці нових освітніх програм і програм виробничих практик;

2. Залучення представників галузі до складання навчальних посібників і методичних рекомендацій, що включають в себе аудіо та відеозаписи еталона виконання робочих функцій, а також приклади нестандартних і конфліктних ситуацій на підприємствах індустрії гостинності;

3. Спільна участь роботодавців, викладачів і студентів в галузевих конференціях і наукових конференціях, що проводяться вузами;

4. Залучення представників галузі для читання лекцій, проведення практичних занять в рамках вивчення дисциплін професійного циклу;

5. Участь роботодавців в плануванні тематики дипломних робіт з урахуванням вимог галузі і відповідно участь у засіданнях комісії із захисту випускних кваліфікаційних робіт;

6. Участь роботодавців на «днях відкритих дверей» навчальних закладів;

Таким чином, можна говорити про те, що на поточний момент основним напрямком розвитку технологій реалізації практико-орієнтованого підходу є концентрація зусиль освітніх організацій на розвиток практико-орієнтованого навчання, а також максимальному залученні організацій-роботодавців в освітню діяльність, що в кінцевому підсумку, забезпечить поєднання академічної підготовки випускників з отриманням останніми практичного досвіду і навичок, необхідних для здійснення професійної діяльності, а також скоротить час адаптації випускників на підприємствах.

Список використаних джерел:

1. Ялалов Ф. Деятельностно-компетентностный подход к практико-ориентированному образованию // Высшее образование в России. 2008. № 1. – С. 89-93.

2. Проект з покращення освіти в Україні [Електронний ресурс]. – http://www.csr-ukraine.org/skm_keys.html

Прадій Т.П.

асистент;

Михайлова А.Г.

асистент;

Крамаренко І.С.

кандидат педагогічних наук, асистент,

Національний медичний університет імені О.О. Богомольця

ПРОБЛЕМИ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ВИВЧЕННЯ БІОЛОГІЧНОЇ ХІМІЇ НА ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТТЯХ В МЕДИЧНИХ ВУЗАХ

Викладання біологічної хімії в медичних вузах відноситься до числа актуальних проблем загальної підготовки лікарів. Оскільки біохімічні методи дослідження для лікаря є значним джерелом діагностичної інформації, невміння практичними лікарями інтерпретувати результати біохімічних аналізів може стати джерелом серйозних діагностичних помилок. А, розуміння суті взаємозв'язку біохімічних процесів в організмі людини, сприяє формуванню клінічного мислення сучасного фахівця.